

ORSZÁGOS RENDŐRFŐKAPITÁNY

1139 Budapest, Teve u. 4-6.

1903 Budapest, Pf.: 314/15.

Telefon: (06-1) 443-5573, Telefax: (06-1) 443-5733

BM telefon: 33-104, 33-140, BM telefax: 33-133

E-mail: orfkvezeto@orfk.police.hu

Szám: 29000/105/1077/ /2011. RP.

Tárgy: alapvető jogot sértő
rendőri intézkedés elleni
panasz elbírálása

H A T Á R O Z A T

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. tv. (a továbbiakban: Rtv.) 92. § (1) bekezdésében biztosított jogkörömnél fogva a panaszosnak a **jogi képviselő** által benyújtott panasz tárgyában folytatott eljárás során – figyelemmel az Rtv. 93/A. § (7) bekezdésére, továbbá a Független Rendészeti Panasztestület (továbbiakban: Panasztestület) 165/2012. (V. 8.) számú állásfoglalásának megállapításaira – a rendőri intézkedés elleni panasznak a tanúkutatási kötelezettség elmaradása tekintetében

h e l y t a d o k,

míg minden egyéb tekintetben a panaszt

e l u t a s í t o m.

A határozat ellen az Rtv. 93/A. § (9) bekezdése alapján – figyelemmel a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 100. § (1) bekezdésére, valamint a 109. § (3) bekezdésére – fellebbezésnek helye nincs, annak felülvizsgálata közvetlenül kérhető a bíróságtól.

A keresetlevelet az Országos Rendőr-főkapitányságnál – a Fővárosi Törvényszéknek címezve (1539 Budapest, Pf.: 632.) – a felülvizsgálni kért határozat közlésétől számított harminc napon belül kell benyújtani, vagy ajánlott küldeményként postára adni, illetve azt a fenti határidőn belül a Fővárosi Törvényszékhez (1027 Budapest, Csalogány u. 47-49.) is be lehet nyújtani. (A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 330. § (2) bekezdése, 326.§ (7) bekezdése; Ket. 109. § (1) bekezdése).

A határozatot kapják:

- 1) panaszos
- 2) jogi képviselő
- 3) Független Rendészeti Panasztestület
- 4) Készenléti Rendőrség Parancsnoka
- 5) Irattár

INDOKOLÁS

I.

A panaszos jogi képviselője 2011. június 28-án postai úton terjesztette elő a panaszát.

A panaszbeadványban foglaltak szerint, a panaszos 2011. június 24-én este 20 óra 30 perc körüli időben a forgalmi rendszámú gépjárművel megállt és rakodást végzett a Budapest VII. kerület, szám alatti Kínai Étterem közelében. Az arra közlekedő és szolgálatot teljesítő rendőrök a „Megállni tilos” közúti jelzőtábla és a „Forgalomtól elzárt terület” útburkolati jelet figyelmen kívül hagyásával parkoló gépjármű által elkövetett szabálysértést észlelve a panaszost intézkedés alá vonták. A panaszos sérelmezte, hogy a rendőrök nem engedték meg, hogy a gépjárművel elinduljon és a szabálysértést megszüntesse, hanem azonnal emelt hangon kezdtek el kiabálni vele, természetesen a szolgálati előírásokban szereplő megszólítás és napszaknak megfelelő köszöntés nélkül kezdve meg az intézkedést. A hangzavarra a boltból kiment a panaszos testvére, hogy segítsen fordítani, mivel a panaszos nem beszél magyarul, és nem is érti a magyar nyelvet. A testvér elmondta a panaszosnak, hogy a rendőrök a személyi igazolványát és a forgalmi engedélyt kérik. A panaszos átadta az iratokat, amiket a rendőrök átvettek, majd jegyzetelni kezdtek. A panaszos és a testvére eközben minden módon – tört magyarsággal – azt magyarázták a rendőröknek, hogy csak egy percre állt meg az autó, és már indult is volna a panaszos, ebben akadályozták meg. A panaszos testvére ezután visszament az üzlethelyiségbe, a panaszos pedig tovább magyarázkodott, amikor hirtelen, minden ok nélkül az egyik rendőr a könyökével olyan erősen fejen verte, hogy a panaszos megsédült, megtántorodott. A panaszos ekkor már kezdett félni, mivel a rendőrök négyen voltak, ráadásul körbevették őt, és állítása szerint gúnyosan nevettek rajta. A panaszos és a jogi képviselő véleménye szerint egy ilyen kezdet után alappal és joggal félt attól, hogy ismét durván megütik, megverik a rendőrök.

A panaszos családtagjai (a testvére és az édesapja –) meghallva, hogy a panaszos segítségért kiabál, kiléptek az étteremből, és jelezték, hogy hívták a rendőrséget. A jogi képviselő utalt rá, hogy megítélése szerint a tapasztalt eseményeket követően a panaszosban joggal vetődött fel az a gondolat, hogy a vele szemben eljáró személyek nem igazi rendőrök, mert azok nem ütötték volna meg a nyílt utcán, pláne nem ilyen durva módon. Ezért nem tartja meglepőnek a panaszos azon lépését, hogy zavarodott állapotában vissza akarta venni az iratait addig, míg a családtagjai által hívott „valódi” rendőrök megérkeznek.

Amikor azonban a panaszos gesztusokkal azt mutatta, hogy vissza akarja kapni az iratait, két rendőr erővel a rendőrségi autóra lökte, és a fejét az autóba verve, durván leszorították a motorháztetőre, majd a kezét hátracsavarva megbilincseltek, és betuszkolták a rendőrségi gépjárműbe. Két rendőr ült be mellé, az egyik vezetett, míg – a panaszost korábban megütő – másik rendőr a panaszos jobbján foglalt helyet, és útközben a panaszos állítása szerint, ismét bántalmazták. A panaszos bántalmazásának a BRFK VII. Kerületi Rendőrkapitányságra érkezés vetett véget. Addigra azonban olyan súlyos állapotba került, hogy az előállítás keretében mentővel az Országos Baleseti és Sürgősségi Intézetbe (továbbiakban: OBSI) kellett szállítani. A panaszos kifogásolta, hogy az a rendőr ment vele kísérőként, aki korábban bántalmazta.

Az OBSI-ban az ügyeletes orvos végrehajtotta a legszükségesebb vizsgálatokat, majd hosszasan tárgyalt kettesben azzal a rendőrrel, aki bántalmazta a panaszost. A kétfős konzultációt követően az orvos folytatta a vizsgálatot, és végül olyan ambuláns lapot vett fel, amely tartalma köszönő viszonyban sem volt a panaszos valódi állapotával.

A panaszost tehát az orvos, aki 2011. június 24-én ellátta, gyakorlatilag rendben találta és elengedte.

Tekintettel arra, hogy a panaszos továbbra is rossz állapotban volt és az ügyeletes orvostól nem kapott megfelelő ellátást, ügyeletváltást követően, 2011. június 25-én visszament az OBSI-ba, ahol az akkor ügyeleti feladatokat ellátó orvos azonnal bent tartotta három napra, és további vizsgálatokat írt elő.

A panaszbeadvány utal rá, hogy a bántalmazó rendőrök a BRKF Készenléti Rendőrségnek a BRFK VII. Kerületi Rendőrkapitánysághoz beosztott állományába tartoztak, és megjelöli az intézkedő rendőrök nevét.

A beadványban foglaltak szerint, a helyszínen több rendőr is tartózkodott, a történetekkel kapcsolatban tanúkutatást egyikük sem végzett, nem vették fel a jelenlevők adatait, őket nem is nyilatkoztatták. Hiába őrizték az autót kb. öten, senki nem rögzítette, hogy ezek a tanúk mit láttak, holott előállítás során egy személy megsérült, ami kétség kívül olyan esemény, aminek a körülményeit dokumentálni kellene.

A panaszos jogi képviselője a panasz 2011. szeptember 20-án előterjesztett kiegészítésében a Budapesti Nyomozó Ügyészség 2011. július 4-én kelt levelét, az előállításról szóló igazolást, illetve a 2011. június 24-én 21 óra 47 perckor felvett ambuláns kezelőlapot, valamint a 2011. június 28-án kelt zárójelentést és a 2011. június 29-én kelt ambuláns kezelőlapot csatolta.

A panaszos a vele szemben fogatosított rendőri intézkedéssel kapcsolatban az alábbiakat sérelmezte:

- A panaszos igazoltatásának jogszerűségét;
- Az előállítás jogszerűségét;
- Az előállítás időtartalmának arányosságát;
- A panaszossal szemben alkalmazott kényszerítő eszközök indokoltságát és jogszerűségét;
- A bilincselés szükségességét;
- A rendőrök hangnemét;
- A szolgálati fellépés módját;
- A rendőr és az orvos a kórházban hosszasan tárgyalt négy szemkört az orvossal;
- Tanúkutatás nem történt.

A Panasztestület álláspontja szerint a panaszossal kapcsolatos, közlekedési szabálysértés észlelését követően a rendőrségnek a vizsgált esetben intézkedési kötelezettsége keletkezett, amelynek érvényesítése érdekében a panaszos igazoltatása jogszerű volt, így annak következtében a panaszos személyes adatok védelméhez való jogát nem érte sérelem. A panaszos személyes szabadságának előállítással való korlátozását a Panasztestület szintén jogszerűnek, időtartamát pedig az elérni kívánt célhoz mérten arányosnak minősítette, és a személyi szabadsághoz való jog megsértését nem állapította meg.

A Panasztestület álláspontja szerint a rendőri intézkedés helyszínén alkalmazott testi kényszer miatt nem sérült a panaszos emberi méltósághoz való joga. Ugyanakkor a testi kényszer alkalmazásának arányossága, illetve a bilincsalkalmazás kapcsán nem tudott megalapozott döntést hozni, így azzal összefüggésben nem tudta a panaszos emberi méltósághoz való alapvető jogának a megsértését megállapítani. Szintén nem tudta az ellentmondások feloldhatatlansága miatt – további bizonyítékok hiányában – a jogszabályi felhatalmazáson túli fizikai erőszak alkalmazása vonatkozásában a panaszos testi épséghez fűződő alapvető jogának megsértését a konkrét esetben megállapítani.

A Panasztestület nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben sem, hogy a rendőrök betartották-e az Rtv. 2. §-ában rögzített előírásokat, ezért a panaszos emberi méltósághoz való jogának sérelmét sem tudta megállapítani. Az intézkedés kezdetén a megfelelő köszönés és megszólítás elmaradása miatt a panaszos tisztességes eljáráshoz való alapjogának sérelme nem került megállapításra.

A Panasztestület álláspontja szerint a rendőrség azon magatartása, hogy a panaszost az a rendőr kísérte el az orvosi vizsgálatra, akivel összefüggésben bántalmazást panaszolt, az Alkotmányban rögzített kínzás, kegyetlen, embertelen, megalázó elbánás tilalmába ütközött. Továbbá a rendőrök a konkrét esetben nem tettek maximálisan eleget intézkedési kötelezettségüknek a tanúkutatás kapcsán, mellyel a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának a megsértését valósították meg.

Összességében a Panasztestület súlyos alapjogsérelmet megállapító állásfoglalást hozott.

II.

A Ket. 50. § (1) bekezdésében foglalt tényállás tisztázási kötelezettség keretében a hatóság az alábbi bizonyítási eszközök tartalmát vette figyelembe:

- A panaszos jogi képviselőjének 2011. június 28-án előterjesztett panaszbeadványa;
- A Budapesti Nyomozó Ügyészség 2011. július 4-én kelt levele;
- Az előállításról szóló 2011. július 24-én kelt igazolás;
- A 2011. június 24-én 21 óra 47 perckor felvett ambuláns kezelőlap;
- A 2011. június 28-án kelt zárójelentés;
- A 2011. június 29-én kelt ambuláns kezelőlap;
- Az elfogás végrehajtásáról és a kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló, 2011. június 25-én kelt, 29022/20807/2011 id. számú jelentés és parancsnoki vélemény és kivizsgálás;
- r. főtörzszászlós 2011. június 24-én kelt 29022/20750/2011 id. számú jelentése;
- r. zászlós 2012. január 29-én kelt jelentése;
- r. zászlós 2012. február 2-án kelt jelentése;
- r. zászlós 2012. február 2-án kelt jelentése;
- r. főtörzszászlós 2012. február 2-án kelt jelentése;
- r. főhadnagy 2011. június 25-én kelt 29022/20818/2011 id. számú parancsnoki kivizsgálása;
- r. hadnagy, főügyeletes 2011. június 25-én kelt jelentése;
- A panaszossal szemben 2011. június 25-én tett 29022/20790/2011 id. számú szabálysértési feljelentés;
- A BRFK Hivatala Perképviselési és Panaszügyi Osztály, Panaszügyi Alosztály 2011. július 29-én kelt feljegyzése;

A panaszbeadvány és a rendőrség által rendelkezésre bocsátott dokumentumok alapján vizsgálata tárgyává tettem a panaszos igazoltatásának és előállításának jogszerűségét, a szabadságkorlátozás időtartamának arányosságát, a panaszossal szembeni kényszerítő eszköz-alkalmazás körülményeit, a panaszossal szemben alkalmazott rendőri hangnemet, és azt, hogy a rendőrök fellépése megfelelt-e a részrehajlásmentes eljárás, továbbá az intézkedési kötelezettség követelményeinek.

III.

A panaszeljáráásban mindenekelőtt azt vizsgáltam, hogy a hatáskör alapján valamennyi panaszosi sérelem kivizsgálása elvégezhető – e.

Az Rtv. 92. § (1) bekezdése szerint akinek az e törvény IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása alapvető jogát sértette – választása szerint – panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez, vagy kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálják el.

Az idézett rendelkezés értelmében ezen eljárás hatáskörébe kizárólag azon rendőri intézkedések és mulasztások vizsgálata tartozik, melyek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetének alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. A fentiekből következik, hogy a panaszeljárás során a vizsgálat kizárólag rendőri szervek, rendőrként szolgálatot teljesítő személyek fellépésére terjeszthető ki. Nem áll tehát módomban a konkrét esetben vizsgálni azt, hogy a panaszost az OBSI-ban ellátó orvos a tevékenységét kellő körültekintéssel, az arra irányadó szakmai követelményeknek eleget téve végezte –e.

A fentiekre figyelemmel ezen eljárásnak nem állt módjában vizsgálni a panaszos azon panaszait, amelyek az őt ellátó orvos magatartásával voltak kapcsolatosak.

1.) A panaszos az igazoltatásának jogszerűségét sérelmezte.

Az Rtv. 13. § (1) bekezdése szerint, „a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyen a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.”

A Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 62/2007. (XII. 23.) IRM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 3. § (1) bekezdés alapján, „bűncselekmény vagy szabálysértés észlelése, valamint a közbiztonságot, a közrendet, az államhatár rendjét, a polgárok személyét vagy javait sértő vagy fenyegető veszélyhelyzet esetén, illetőleg ha ilyen hoznak tudomására, a rendőrt intézkedési kötelezettség terheli.”

A KRESZ 15. § (1) bekezdés a) pontja értelmében, „a járművek megállását vagy várakozását tiltó jelzőtáblák:

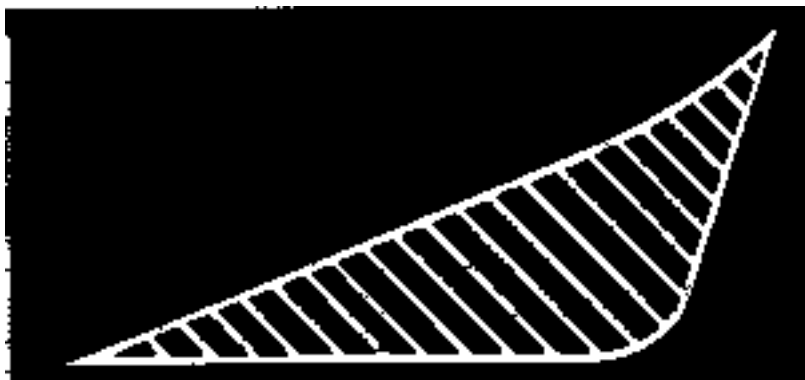
a) „Megállni tilos” (60. ábra); a tábla azt jelzi, hogy - a forgalmi vagy műszaki okból szükséges megállást kivéve - megállni, valamint várakozni tilos. „

60. ábra

A KRESZ 18. § (1) bekezdés k) pontja szerint, „Az útburkolati jelek:

k) járműforgalom elől elzárt terület (157. ábra); az útburkolati jellel jelzett területre járművel ráhajtani tilos.”

157. ábra

Az Rtv. 29. § (1) bekezdése alapján „A rendőr a feladata ellátása során igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani.”

A közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény (a továbbiakban: Kkt.) 21. § (1) bekezdése értelmében, „a gépjármű üzemben tartója, illetve – a 21/A. § (2) bekezdésében meghatározott esetben – a gépjárművet használatra átvevő személy felel azért, hogy az általa üzemeltetett, illetve használt gépjárművel – egyebek mellett – a járművel történő megállásra és várakozásra vonatkozó, külön jogszabályban meghatározott egyes előírások betartsák.”

A közigazgatási bírsággal sújtandó közlekedési szabályszegések köréről, az e tevékenységekre vonatkozó rendelkezések megsértése esetén kiszabható bírságok összegéről, felhasználásának rendjéről és az ellenőrzésben történő közreműködés feltételeiről szóló 410/2007. (XII. 29.) Korm. rendelet (továbbiakban: Korm.r.) 4. melléklet alapján, a megállás és várakozás tilalmának megszegése az alábbi közigazgatási bírsággal sújtható.

Sorszám	A járművel történő megállásra és várakozásra	A közúti közlekedés szabályairól szóló 1/1975. (II. 5.) KPM-BM együttes rendelet	Bírság összege Ft-ban
1.	A megállás tilalmára	15. § (1) bekezdés a) pont 40. § (5) bekezdés a), c), d), e), f), g), h), i), j), l), m) pont	30 000
2.	A várakozás tilalmára	41. § (2) bekezdés a), c), d) pont	30 000

A rendelkezésre álló iratokból megállapítható, hogy a panaszos által előadottak és a rendőri jelentésben foglaltak megegyeznek a tekintetben, hogy a panaszos tiltott helyen, az elakadásjelző bekapcsolásával várakozott, melyet a panaszos a beadványában maga is elismer.

Megállapítható, hogy a rendőrök a helyszínen a szabálysértést észlelték, így a vonatkozó jogszabály alapján a vizsgált esetben a rendőrnek intézkedési kötelezettsége keletkezett, amelynek érvényesítése érdekében a panaszos igazoltatása jogszerű volt, így a panaszt **elutasítom**.

Megállapítható továbbá, hogy ezen eljárás a szabálysértés elkövetését csupán az intézkedés jogalapja szempontjából vizsgálja, annak elkövetésének minden egyéb

vonatkozásban történő vizsgálata ezen eljárásnak nem tárgya, az azzal kapcsolatos észrevételek a szabálysértési eljárás során adhatóak elő, azok értékelése azon eljárás keretein belül vizsgálható.

2.) A panaszos az előállítása jogszerűségét sérelmezte.

Az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja alapján, „*A rendőr a további intézkedés megtétele céljából elfogja és az illetékes hatóság elé állítja azt, akit szándékos bűncselekmény elkövetésén tetten értek.*”

A Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (továbbiakban: Btk.) 242/B. § (1) bekezdés szerint, „*aki olyan kihívóan közösséggellenes vagy erőszakos magatartást tanúsít, amely a bíróság vagy egyéb hatóság eljárását megzavarja vagy akadályozza, ha súlyosabb bűncselekmény nem valósul meg, vétség miatt két évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.*”

(4) E § alkalmazásában erőszakos magatartásnak minősül a más személyre gyakorolt támadó jellegű fizikai ráhatás is, abban az esetben is, ha az nem alkalmas testi sérülés okozására.”

A Büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (továbbiakban: Be.) 127. § (3) bekezdés szerint, „*a bűncselekmény elkövetésén tetten ért személyt bárki elfoghatja, köteles azonban őt a nyomozó hatóságnak haladéktalanul átadni; ha erre nincs módja, a rendőrséget értesíteni.*”

A panaszbeadvány szerint, a panaszos az intézkedés során a gesztusaival azt akarta elérni a rendőröknél, hogy visszakapja az iratait, azonban a két rendőr erővel a rendőrségi autóra lökte, és a fejét az autóba verve, durván leszorították a motorháztetőre, majd a kezét hátracsavarva megbilincseltek, és betuszkolták a rendőrségi gépjárműbe. A jogi képviselő megítélése szerint a tapasztalt eseményeket követően a panaszosban joggal vetődött fel az a gondolat, hogy a vele szemben eljáró személyek nem igazi rendőrök, mert azok nem ütötték volna meg a nyílt utcán, pláne nem ilyen durva módon. Ezért nem tartotta meglepőnek a panaszos azon lépését, hogy zavarodott állapotában vissza akarta venni az iratait addig, míg a családtagjai által hívott „valódi” rendőrök megérkeznek.

A rendőrségi iratok tanúsága szerint a panaszossal szemben az igazoltatást követően a rendőrök az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja alapján fogatosítottak előállítást. A panaszos azt tapasztalva, hogy ismerősei a rendőrökkel kiabálnak, szintén ordítózni kezdett. Mindannyian többnyire kínai nyelven, de tört magyarsággal azt is közölték, hogy mindig itt és így szoktak rakodni. A r. főörzszászlós felhívta az intézkedés alá vont személy, valamint az ott tartózkodók figyelmét, hogy a hangoskodást fejezzék be, amelynek azonban az érintettek nem tettek eleget. Mivel a rendőrök elsődlegesen a megkezdett intézkedést kívánták jog- és szakszerűen lefolytatni, ezért a r. főörzszászlós többször felszólította a panaszost, hogy a cselekményét hagyja abba, és kiabálásával ne zavarja az ott lakókat, amelynek azonban a panaszos nem tett eleget, az adatrögzítés közben folyamatosan hangoskodott, integetett a kezével, majd egy hirtelen mozdulattal kikapta a r. főörzszászlós kezéből a gépjármű forgalmi engedélyét, és megindult a gépkocsi csomagtartója felé. Mivel az ismételt felszólítás a cselekmény abbahagyására késedelemmel járt volna, a r. főörzszászlós utasította a járőrtársait, hogy a panaszost Hatóság eljárásának megzavarása [Btk. 242/B. § (1) bekezdés] bűncselekmény elkövetése miatt bilincseljék meg, és állítsák elő a BRFK VII. Kerületi Rendőrkapitányságra további rendőri intézkedés megtétele céljából.

Megállapítható, hogy a konkrét esetben maguk a rendőrök észlelték a gyanú alapjául szolgáló cselekményt, így az intézkedő rendőr – az Rtv. idézett 33. § (1) bekezdésének a) pontja alapján – mérlegelés nélkül köteles volt elfogni és előállítani a panaszost az illetékességgel rendelkező rendőrkapitányságra.

Erre figyelemmel a panaszos személyes szabadságának előállítással való korlátozása jogszerű volt, mely miatt a panaszt e tekintetben **elutasítom**.

3.) A panaszos az előállítás időtartalmának arányosságát sérelmezte.

Az Rtv. 15. § (1) bekezdés szerint, „a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával.”

Az Rtv. 33. § (3) bekezdés alapján, „a rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal 4 órával meghosszabbíthatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.

(4) Az előállítottat szóban vagy írásban az előállítás okáról tájékoztatni kell, és az előállítás időtartamáról részére igazolást kell kiállítani.”

Az előállításról szóló igazolás szerint a panaszost 2011. június 24-én 20 óra 30 perctől 23 óra 55 percig tartották fogva. Ez idő alatt a panaszos részben a BRFK VII. Kerületi Rendőrkapitányságon, részben az OBSI épületében tartózkodott. A panaszost előbb a rendőrkapitányság ügyfélvárakozó folyosóján helyezték el, majd átszállították orvosi vizsgálat céljából az OBSI-ba, miután 21 óra 10 perckor megérkezett hozzá a mentő. A panaszost, az időközben a helyszínre érkezett ügyvédjével visszaszállították a kapitányságra, ahova 23 óra 45 perckor érkeztek meg vele, és ahol az előállítás végéig ismét a kapitányság ügyfélvárakozó részén kellett – ügyvédjével együtt – tartózkodnia. Meghallgatását a rendőri jelentés r. főhadnagy végezte el tolmács segítségével, az eljárási cselekmény időpontja azonban a rendőrség által megküldött iratokból nem volt megállapítható.

A panaszos szabadságának korlátozás az annak során elvégzett cselekményekhez mérten a fentiek alapján nem tekinthető aránytalanul hosszúnak, különös figyelemmel arra, hogy a 21 óra 10 perc és 23 óra 45 perc közötti időben, vagyis több mint két és fél órán keresztül a panaszos orvosi vizsgálata zajlott.

A panaszt e tekintetben **elutasítom**.

4.) A panaszos a vele szemben alkalmazott kényszerítő eszközök indokoltságát és jogszerűségét sérelmezte.

Az Rtv. 15. § (1) bekezdés alapján, „A rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával.

(2) Több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár.”

Az Rtv. 16. § (1) bekezdés szerint, „A rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. Nincs helye a kényszerítő eszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége nélkül is biztosítható.”

Az Rtv. 47. § értelmében, „A rendőr - intézkedése során - az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy a cselekvés abbahagyására kényszerítést (testi kényszert) alkalmazhat.”

A Szolgálati Szabályzat 58. § (2) bekezdés alapján, „A kényszerítő eszközök alkalmazása során ellenszegülésnek kell tekinteni azt a célzatos, fizikai erő kifejtéssel járó tevékenységet, amely a rendőrt jogszerű intézkedésének megkezdésében, folytatásában vagy befejezésében akadályozza, így különösen, ha valaki élet, testi épség elleni fenyegetéssel vagy

fizikai erőszakkal akadályozza, hogy a rendőr valahová belépjen, valahol tartózkodjon, valahonnan távozzon, valakit személyes szabadságában korlátozzon, illetőleg valakivel szemben intézkedést foganatosítson.”

A Szolgálati Szabályzat 59. § (1) bekezdés szerint, „Kényszerítő eszköz alkalmazása feltételeinek fennállása esetén testi kényszerszert akkor kell alkalmazni, ha a rendőri erőfölény vagy az intézkedés alá vont személy állapota, magatartása folytán a rendőri intézkedés eredményessége ezzel biztosítható.”

A panaszos elmondása szerint, a gépjárműve mögött az egyik rendőr őt a fejénél könyökkel megütötte. Az ütést követően az intézkedő rendőrökhöz ment és ijedtsége okán kikapta az egyik intézkedő rendőr kezéből a forgalmi engedélyét, majd megpróbálta elhagyni a helyszínt. Ekkor a rendőrök megfogták, és először a személygépjárművéhez, majd a rendőrségi autóhoz „nyomták”. Állítása szerint a bilincselés közben a rendőrök nem bántották, a karját hátrafeszítették és megbilincseltek. Ezt követően azonban a szolgálati gépjárműben kapott egy pofont, majd előállították a rendőrkapitányságra. Kérdésre elmondta még, hogy a rendőri intézkedéssel kapcsolatosan az intézkedés elején, majd a végén (előállításakor) elszenvedett veréseket kifogásolja.

A rendőri jelentéseket megvizsgálva az alábbiak állapíthatók meg. Az elfogásról és a kényszerítő eszköz alkalmazásáról 29022/20807/2011. id számon és 29022/20750/2011. id. számon jelentés készült. Az intézkedő rendőrök parancsnoka az intézkedéskor hatályban lévő a Szolgálati Szabályzat 57. § (3) bekezdése alapján a kényszerítő eszköz alkalmazásának jogszerűségét, szakszerűségét és arányosságát megvizsgálta, majd a (4) bekezdése alapján 29022/20818/2011. id. számon ezzel összefüggő jelentését elkészítette.

A rendőri jelentések szerint a panaszossal szemben akkor került sor testi kényszer alkalmazására, amikor a személyazonosságának igazolására vonatkozó felhívást követően a panaszos olyan módon próbálta meg kivonni magát a rendőri intézkedés alól, hogy az intézkedő rendőr kezéből kivette az iratait, és távozni próbált. Ezen magatartását szakították meg a rendőrök azzal, hogy testi kényszer alkalmazásával megpróbálták megbilincselni, kezeinek hátra helyzetbe helyezésével. Az erős ellenállás miatt azonban ezt csak úgy tudták végrehajtani, hogy a panaszost a szolgálati gépkocsi motorháztetejére fektették, és erőfölényüket kihasználva folyamatosan feszítették a panaszos karját, nyakmagasságban fogták a ruháját, valamint a fejét a szolgálati gépjármű motorháztetejére nyomták.

A parancsnok a rendőri intézkedést és a kényszerítő eszköz alkalmazását jogszerűnek, szakszerűnek és arányosnak minősítette.

Az eseményt követően elvégzett orvosi vizsgáltról készült ambuláns lap olyan jellegű hámsérüléseket írt le, amelyek az ellenállás megtörésére alkalmazott testi kényszer és bilincselés során előforduló sérülések, így a kivizsgálást végző parancsnok alappal értékelhette arányosnak a testi kényszer és bilincs kényszerítő eszköz alkalmazását, figyelembe véve azt a tényt is, hogy a rendőrök elmondása szerint a panaszos ellenszegülést tanúsított, amelyet panaszos elmondása is alátámaszt.

(Panaszos azon állítására tekintettel, hogy őt az egyik rendőr az intézkedés során minden ok nélkül könyökkel erősen fejbe vágta, valamint panaszos azon állítására tekintettel, hogy őt a rendőrautóban az egyik rendőr pofon vágta több alkalommal és egy alkalommal a rendőr a combizmába is belekönyökölt a Készenléti rendőrség Parancsnoka feljelentést tett a Budapesti Nyomozó Ügyészségen. A nyomozás jelenleg még folyamatban van.)

A panaszt **elutasítom**.

5.) A panaszos a bilincselés szükségességét is sérelmezte.

Az Rtv. 48. § A rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy

- a) önkárosításának megakadályozására,
- b) támadásának megakadályozására,
- c) szökésének megakadályozására,
- d) ellenszegülésének megtörésére.

A Szolgálati Szabályzat 60. § (1) bekezdés a) pontja szerint, „*Bilincs alkalmazása különösen azzal szemben indokolt: aki erőszakos, garázda magatartást tanúsít, és ennek abbahagyására testi kényszerrel nem készíthető.*”

(6) bekezdés a) pontja alapján, „*A bilincselés módját az intézkedő rendőr az adott körülmények között a legcélszerűsággal választja meg azzal, hogy: a kezek hátra bilincselése akkor célszerű, ha a bilincs alkalmazására testi kényszer útján kerül sor, vagy alapos okkal tartani lehet rendőr elleni támadásától, illetve szökéstől.*”

A panaszos bilincseléssel kapcsolatos sérelmei megegyeznek a fenti pontokban említett sérelmeivel. (ld. 7.old. 2.pont) A panaszos elmondta továbbá, hogy az intézkedés során a beszélgetés lebonyolításában a panaszosnak a testvére segített, fordította az elhangzottakat, mivel a panaszos nem beszél magyarul, és nem is érti a nyelvet. Az után, hogy a testvér visszament az üzlethelyiségbe, a panaszos tovább magyarázkodott, folyamatosan kínai nyelven kiabált, ismerőseinek integetett kezével, majd kikapta az intézkedő rendőr kezéből a forgalmi engedélyét és a helyszínről távozni akart.

Az 29022/20807/2011. id. számú és az 29022/20818/2011. id. számú rendőri jelentés egyértelműen rögzíti, hogy a bilincs kényszerítő eszköz alkalmazására az Rtv. 48. § b) pontja (támadás megakadályozása), valamint az Rtv. 48. § d) pontja alapján (ellenszegülés megtörése érdekében) került sor. A rendőri jelentés szerint az intézkedő rendőrök a panaszost álló helyzetben nem tudták megbilincselni, ezért a gépjárművük motorháztetejére fektették, majd a passzívan ellenálló panaszost a két rendőrnek kellett kontroll alatt tartani és erőfölényük kihasználásával tudták a bilincselést végrehajtani.

Megjegyzem, hogy a bilincselés és a testi kényszer alkalmazása elkerülhető lett volna, ha Panaszos nem kapja ki a rendőr kezéből forgalmi engedélyét, és ezzel nem követ el bűncselekményt. Hiszen panaszossal szemben közlekedési szabályszegés elkövetése miatt került sor intézkedésre.

A rendelkezésre álló adatok alapján álláspontom szerint a panaszos bilincselése jogszerű volt, emberi méltóságát nem sértette. A rendőrök a bilincselés módját helyesen választották meg, ezért a panaszt **elutasítom**.

6.) A panaszos a rendőrök hangnemét is sérelmezte.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdés értelmében, „*A rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.*”

A panaszos beadványában kifogásolta a rendőrök által alkalmazott hangnemet, konkrétan azt, hogy az intézkedés kezdetén és a későbbi intézkedés helyszínén emelt hangon kezdtek el kiabálni.

Panaszossal szembeni rendőri intézkedésre szabálysértés elkövetése miatt került sor, amit panaszos a rendőri jelentés szerint meg is értett. A rendőri jelentés szerint ezt követően kezdődött a hangoskodás. Az intézkedés alá vont személy az ismerősei kiabálása hallatán kiabálni, ordítani kezdett (mindannyian kínai nyelven). Az intézkedés alá vont személy és az ott tartózkodók többszöri felszólítás ellenére nem tettek eleget annak a rendőri felhívásnak, hogy a hangoskodást fejezzék be. Az elkövetett cselekmény súlya nem indokolta a rendőr

részéről azt, hogy emelt hangnemet használjon a panaszossal szemben, de ezt követően a kiabálás befejezésére tett felszólítás határozott hangnemet követelt meg az intézkedő rendőröktől, hozzá teszem, hogy a rendőri jelentés szerint, a többszöri felhívás ellenére is folytatódott a kiabálás.

Álláspontom szerint – Panaszos által elkövetett szabálysértés társadalomra veszélyességére tekintettel is – a rendőröknek nem volt oka arra, hogy emelt hangon, kiabálva kezdeményezzenek intézkedést, és az intézkedés megkezdésére vonatkozó szolgálati előírásokat ne tartsák be. A sérelemnek ellentmond az a tény, hogy a jogi képviselő maga is leírta, hogy az „ügyfelem nem beszél magyarul és nem érti a magyar nyelvet jól”.

Az intézkedő rendőröktől – mint a közhatalmi funkciót ellátó szerv tagjaitól – egyébként is minden esetben elvárható az udvarias és kulturált fellépés. A rendőrökre, mint a közhatalom képviselőire különös súllyal nehezedik az emberi méltóság, és az emberi jogok tiszteletben tartásának kötelezettsége, ezért minden körülmények között elvárható a tisztességes, az általa képviselt közfeladat mértékéhez méltó, a másik személy emberi méltóságát mindenkor szem előtt tartó viselkedés és hangnem.

A fentiek alapján a panaszt **elutasítom**.

7.) A panaszos sérelmezte a szolgálati fellépés módját.

A Szolgálati Szabályzat 4. § (1) bekezdés szerint, „A rendőr az intézkedést - ha az a rendőri intézkedés eredményességét nem veszélyezteti - a napszaknak megfelelő köszönéssel, az intézkedés alá vont nemének, életkorának megfelelő megszólítással, ha egyenruhát visel tisztelegéssel, és a tervezett intézkedés megjelölése és célja, valamint neve és azonosító száma közlésével kezdi meg. Az intézkedő rendőr az intézkedés megkezdése előtt - ha az a rendőri intézkedés eredményességét nem veszélyezteti - szolgálati igazolványát vagy azonosító jelvényét is felmutatja.”

(2) „Ha az (1) bekezdés szerinti közlés, illetve a szolgálati igazolvány vagy az azonosító jelvény felmutatása a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, azt az intézkedést követően kell megtenni.”

A panaszos beadványában kifogásolta, hogy a rendőrök az intézkedés megkezdésekor nem tartották be a törvényben előírt formai követelményeket. Elmondása szerint a szolgálati előírásokban szereplő megszólítás és napszaknak megfelelő köszöntés nélkül kezdték meg az intézkedést.

Álláspontom szerint – Panaszos által elkövetett szabálysértés társadalomra veszélyességére tekintettel is – a rendőröknek nem volt oka arra, hogy az intézkedés megkezdésére vonatkozó szolgálati előírásokat ne tartsák be. Ismételten idézem a panasz azon részét, hogy „ügyfelem nem beszél magyarul és a nem érti a magyar nyelvet jól”. Minderre tekintettel Panaszos jogi képviselőjének tényállítása megkérdőjelezhető.

(Megjegyzem, a Független Rendészeti Panasztestület több korábbi állásfoglalásában (lásd pl.: [77/2012. \(II. 15.\) számú állásfoglalás](#)) is kifejtette már álláspontját, miszerint a napszaknak megfelelő köszönés, továbbá az intézkedés alá vont nemének, életkorának megfelelő megszólítással elmaradása önmagában nem ad alapot a panaszos oldalán alapjogsértés megállapítására.)

Az intézkedés kezdetén a megfelelő köszönés és megszólítás elmaradása miatti panaszt **elutasítom**.

8.) A panaszos sérelmezte, hogy a rendőr és az orvos a kórházban hosszasan tárgyalt négy szemkört egymással.

Az Rtv. 17. § (1) bekezdés alapján, „A rendőrség a feladatának ellátása során a testi épséghez, a személyes szabadsághoz, a magánlakás, a magántitok és a levéltitok sérthetetlenségéhez, a személyes adatokhoz, valamint a tulajdonhoz fűződő jogokat a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja.”

Az Rtv. 17. § (2) bekezdés szerint, „A rendőri intézkedés során a kényszerítő eszköz alkalmazása esetén lehetőleg kerülni kell a sérülés okozását, az emberi élet kioltását. Az intézkedés folytán megsérült személy részére - amint ez lehetséges - segítséget kell nyújtani, szükség esetén a rendőr gondoskodik arról, hogy a sérültet orvos elláthassa, kórházi elhelyezése esetén a hozzátartozó vagy más, a sérülttel kapcsolatban álló személy erről értesüljön.”

A panaszos panaszában azt is kifogásolja, hogy az a rendőr ment vele kísérőként az orvoshoz, aki korábban bántalmazta. A panaszos ezzel kapcsolatosan megjegyezte, hogy a kórházban az orvos hosszasan tárgyalt kettesben azzal a rendőrrel, aki bántalmazta, majd az orvos folytatta a vizsgálatot, és végül olyan ambuláns lapot állított ki, amely nem tükrözte a panaszos tényleges egészségi állapotát.

A panaszosi és a rendőri előadás megegyező volt arra vonatkozóan, hogy valóban az a rendőr látta el a panaszos kíséretét az orvosi vizsgálatra történt szállítás alkalmával, akivel összefüggésben a panaszos bántalmazást kifogásolt.

Az intézkedő rendőr jelentése szerint, a panaszost a rendőrkapitányságról mentővel szállították kórházba, a rendőrök a kórházban a panaszos őrzését látták el, ahol a panaszos ügyvédje és tolmácsa is jelen volt.

A Panasztestület hivatkozott az Európa Tanács Kínzásellenes Bizottsága (továbbiakban: CPT) „CPT Standards” című dokumentum 28. és 30. §-ára. A 28. § szerint „egyesek féltek bántalmazásuk miatt feljelentést tenni. E konkrét esetben a panaszos nem félt sem feljelentést, sem panaszt tenni. A panaszos az előállítása során, a rendőrkapitányságon jogi képviselője és tolmácsa jelenlétében úgy nyilatkozott, hogy keletkezett sérülései miatt panaszt fog tenni 8 napon belül, továbbá feljelentéssel is kívánnak majd élni. Ezt a tényt tartalmazza a 01070/8586/2011./id számú jelentés, amelyet a BRFK VII. Kerületi Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály Készenléti Alosztály nyomozója készített, melyet a panaszos előállításának időtartamáról szóló igazolás, valamint a 29022/20818/2011/id számú rendőri jelentés is tartalmaz. A rendőri intézkedést követően a panaszos jogi képviselője panaszt terjesztett elő az FRP-nél, a Budapesti Rendőr-főkapitányságnál, az állampolgári jogok országos biztosánál, valamint büntető feljelentést tett a Budapesti Nyomozó Ügyészségen.

Az FRP hivatkozott a CPT magyarországi látogatásáról szóló jelentésre is, amely szerint a „a rendőri személyi állománynak az orvosi vizsgálatnál való jelenléte visszatarthatja a bántalmazott fogvatartottat attól, hogy a bántalmazásról beszéljen.” Az előzőekben leírtakra tekintettel e konkrét esetben Panaszost nem tartotta vissza az orvosi vizsgálaton való rendőri jelenlét attól, hogy sérüléseiről beszéljen.

Az Rtv. 17. § (2) bekezdése – teljesen ésszerűen – előírja, hogy **a segítségnyújtási kötelezettség mindenekelőtt azt a rendőrt terheli, aki a sérülést okozta**, és az intézkedés alá vont személy testi épséghez és egészséghez való joga is elsősorban a sérülés mielőbbi, késlekedés nélküli ellátását kívánja meg, amelyhez álláspontom szerint magasabb érdek fűződik, mint azon elvárás teljesítéséhez, hogy a sérültet ki szállítsa orvoshoz. **Azzal tehát, hogy r. törzsszáslós közreműködött a panaszos orvoshoz szállításában, nemhogy jogsértést nem követett el, de éppen törvényes kötelezettségét teljesítette.** Nem értek egyet a Panasztestület azon okfejtésével, hogy pusztán azon az alapon, hogy ez a körülmény más ügyekben esetleg problémát jelentett, alapjogsérelemet állapított meg. Alapjogsérelem akkor merülhetett volna fel, ha bebizonyosodott volna, hogy a rendőr közreműködése a dokumentáció meghamisítását vagy a beteg hiányos ellátását eredményezte volna, mindez

azonban egyértelműen kizárható, különös tekintettel a rendőr által 2012. július 11-én készített kiegészítő jelentésben, mint bizonyítási eszközben foglaltakra – amely szerint a rendőr csupán a tényállást vázolta fel röviden a kezelőorvosnak, amit az ügyvéd is hallhatott –, valamint arra, hogy **lényegüket tekintve az első és a második alkalommal felállított orvosi diagnózisok nem mondanak ellent egymásnak, holott az utóbb elvégzett vizsgálatokon a panaszos már egyedül volt jelen.**

Az (CPT) ajánlásainak végrehajtásáról szóló 22/2010. (OT 10.) ORFK utasítás (a továbbiakban: ORFK utasítás) 8. pontja szerint „Amennyiben az őrzés- és személybiztonsági követelményeket nem sérti, a fogvatartott vagy az orvos kérésére lehetőséget kell adni arra, hogy az orvosi vizsgálat, illetve kezelés alatt az őrszemélyzet halló- és lehetőség szerint látótávolságon kívül legyen. Ebben a kérdésben a döntés - a fogvatartottat az orvosi vizsgálatra átkísérő, vagy jelenlévő hatóság munkatársának egyetértésével - az őrparancsnok hatáskörébe tartozik.” Jelen esetben az orvos kifejezetten engedélyezte a rendőrök jelenlétét, amit a panaszos jogi képviselője is jóváhagyott. Megjegyzem, hogy a panaszos nem azt kifogásolta, hogy a vizsgálatnál rendőr is jelen volt, hanem azt, hogy *éppen a bántalmazó rendőr tartózkodott a helyszínen.*

Álláspontom szerint a konkrét esetben – a fentiekre tekintettel – az, hogy az „állítólagos bántalmazást” elkövető rendőrök vitték orvosi vizsgálatra a panaszost, nem gátolta őt a jogérvényesítésben, ezért a panaszt **elutasítom.**

Megállapítom, hogy az orvos szakmai munkájának vizsgálatára, az ambuláns lapon rögzítettek felülvizsgálatára nem rendelkezem hatáskörrel, ezért a panaszban foglalt ezen sérelmeket nem vizsgáltam.

9.) A panaszos sérelmezte, hogy a helyszínen a tanúkutatás nem történt meg.

Az Rtv. 19. § (1) bekezdés alapján, „A jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek - ha törvény vagy nemzetközi megállapodás másként nem rendelkezik - mindenki köteles magát alávetni, és a rendőr utasításának engedelmeskedni. A rendőri intézkedés során annak jogszerűsége nem vonható kétségbe, kivéve, ha a jogszerűtlenség mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan megállapítható.”

Az Rtv. 32. §-a szerint, „A rendőr a feladatának ellátása során bárkihez kérdést intézhet, felvilágosítást kérhet, ha alaposan feltehető, hogy a megkérdezett olyan közlést tehet, amely a rendőri feladatok teljesítéséhez szükséges. A felvilágosítás kérésének idejére a kérdezett személy feltartóztatható. Akitől a rendőr felvilágosítást kér - ha jogszabály másként nem rendelkezik - az általa ismert tényekkel, adatokkal kapcsolatos válaszadást nem tagadhatja meg.”

A Szolgálati Szabályzat 58. § (4) bek. f) pontja értelmében „A kényszerítő eszköz alkalmazásáról a rendőr jelentést készít, amely tartalmazza: a tanúk adatait.”

A beadványban a jogi képviselő utalt arra is, hogy ugyan a helyszínen több rendőr is tartózkodott, a történetekkel kapcsolatban tanúkutatást egyikük sem végzett, nem vették fel a jelenlevők adatait, őket nem is nyilatkoztatták.

A rendőrségi iratok ezzel szemben arról számolnak be, hogy az intézkedő r. főtörzsszázlós az étterem környezetében tanúkutatást végzett a történetekkel kapcsolatban, ami azonban nem vezetett eredményre, mivel több állampolgár úgy nyilatkozott, hogy nem mernek tanúskodni a rendőrök mellett, mért félnek a következményektől, ezért azt állították, hogy nem láttak és hallottak semmit.

A konkrét sérelemmel összefüggésben megállapítható, hogy a gyanú alapjául szolgáló cselekmény az intézkedő rendőrök ellen irányult, így a rendőrségnek különös súlyt kellett volna fektetni arra, hogy az eset szemtanúit felkutassa, amire pedig – különösen, hogy az események az utcán zajlottak – volt reális esély. A rendőrségi iratok is utalnak rá, hogy a

rendőrök tudtak szemtanúkat beazonosítani, tőlük azonban érdemi előadást nem rögzítettek, mert az érintettek úgy nyilatkoztak, hogy nem mernek tanúskodni. Mivel azonban a fent hivatkozott jogszabályhelyek alapján a felkutatott szemtanúk kötelesek lettek volna választ adni a rendőrség kérdéseire, a megítélésem szerint, a rendőrök nem jártak el jogszerűen.

Megállapítom, hogy a rendőrök a konkrét esetben nem tettek maximálisan eleget intézkedési kötelezettségüknek, ezért a panasznak e tekintetben helyt adok.

IV.

A Panasztestület a testi kényszer alkalmazásának arányossága, illetve a bilincskalkalmazás kapcsán nem tudott megalapozott döntést hozni, így azzal összefüggésben nem tudta a panaszos emberi méltósághoz való alapvető jogának a megsértését megállapítani.

Szintén nem tudta az ellentmondások feloldhatatlansága miatt – további bizonyítékok hiányában – a jogszabályi felhatalmazáson túli fizikai erőszak alkalmazása vonatkozásában a Panasztestület a panaszos testi épséghez fűződő alapvető jogának megsértését a konkrét esetben megállapítani.

A Panasztestület nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben, hogy a rendőrök betartották-e az Rtv. 2. §-ában rögzített előírásokat, ezért a panaszos emberi méltósághoz való jogának sérelmét nem tudta megállapítani.

A Panasztestület álláspontjával nem értek egyet. A fenti intézkedések vizsgálata során - figyelemmel a rendőri jelentés közokirati jellegére - az intézkedő rendőrök jelentésben foglaltakat fogadtam el. Részletes indokolásaim a III. rész 4. 5. és 6. pontjában részleteztem.

A Panasztestület álláspontja szerint a rendőrség azon magatartása, hogy a panaszost az a rendőr kísérte el az orvosi vizsgálatra, akivel összefüggésben bántalmazást panaszolt, az Alkotmányban rögzített kínzás, kegyetlen, embertelen, megalázó elbánás tilalmába ütközött.

A Panasztestület álláspontjával nem értek egyet, melynek indokolását a III. rész 8. pontjában részleteztem.

Mindezek alapján a rendelkező részben foglaltak szerint határoztam.

Hatásköröm és illetékességem az Rtv. 92. § (1) bekezdése, illetve a 93/A. § (6) és (7) bekezdésein alapul.

Határozatom az alábbi jogszabályokon alapul:

- a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 330. § (2) és 326. § (7) bekezdése;
- a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 50. § (1) bekezdése, 100. § (1) bekezdése, 109. § (1) és (3) bekezdései 2. § (1-3) bek.;
- a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. évi törvény 13. § (1) bekezdése, 29. § (1) bekezdése, 33. § (1) bek. a.) pontja és (3) és (4) bek., 15. § (1) és (2) bek., 16. § (1) bek., 47. § 92. § (1) bekezdése, 48. § a.)-d.) pontja, 2. § (1) bek., 17. § (1) és (2) bek., 19. § (1) bek., 32. §, 93/A. § (6) és (7) bekezdései;

- a Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 62/2007. (XII. 23.) IRM rendelet 3. § (1) bekezdése, 58. § (2) bekezdése, 59. § (1) bekezdése, 60. § (1) bek. a.) pontja, (6) bek. a.) pontja, 4. § (1) és (2) bek., 58. § (4) bek. f.) pontja;
- KRESZ 15. § (1) bek. a.) pontja, 18. § (1) bek. k.) pontja,
- Kkt. 21. § (1) bek.,
- Korm.r. 4. sz. melléklet,
- Btk. 242/B. (1) és (4) bek.,
- Be. 127. § (3) bek.,
- ORFK utasítás 8. pontja,

Budapest, 2012. július „ „,

Dr. Hatala József r. altábornagy
országos rendőrfőkapitány